2e JAARGANG No. 8 15 FEBR. 1938

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

SECRETARIAAT: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
ABONNEMENT: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Koningskind

Koningskind, 't volk heeft vol vreugd' je verwacht.
Koud was 't en guur in deez' donkere dagen;
Nu heeft het uur van de blijdschap geslagen,
Dat een Prinses uit ons Vorstenhuis bracht.

Koningskind, rust in je wiegje van kant.
Drie generaties van waardige Vrouwen
Sieren den troon van het Huis van Nassauwen.
Word dan, als Zij, eens de trots van je land.

Koningskind, groei op tot mensch, trouw en sterk.
Vlecht in je jeugd reeds die heilige banden
Tusschen jezelf en het volk dezer landen,
Die je een steun zijn bij 't koninklijk werk.

Koningskind, 't volk viert een vroolijk festijn.
Luid deed de roep der Herauten zich hooren:
„Ons is een Neerlandsch Prinsesje geboren!"
Droom in je wiegje van zij en satijn.....

Oranje

Aan den spoorweg van Marseille naar Lyon ligt een stadje, nietig en onaanzienlijk, dat daarom weinig belangstelling geniet van reizigers naar Rome, Londen e.a. wereldsteden. Wie echter weet, dat dit zuid-Fransche stedeke eens door de Saracenen werd beschouwd als een der bolwerken van de wereldmacht, naar welke zij streefden, en dat het zelfs den Zonnekoning durfde trotseeren, wie eindelijk weet dat dit stadje aan ons vorstenhuis den naam verleende, zal ongetwijfeld anders oordeelen.

Oranje! Die naam is het symbool onzer vrijheid en onzer onafhankelijkheid; Oranje en Nederland behooren bijeen! Na den geweldigen val der Habsburgers, der Romanovs en der Hohenzollerns, in of kort na den wereldoorlog, wordt er geen land geregeerd door een vorstengeslacht, dat ouder is dan de Oranje's.

Ten tijde van Karel den Groote streed in zijne legers een Guilhem au cornet — Willem met den hoorn — mede; ter belooning zijner heldhaftige houding, waardoor het Rhonedal werd gezuiverd van den Muzelmanschen indringer, ontving hij 't volle genot van de vrijgevochten landstreek, die voortaan een prinsdom Oranje zou vormen. De prinsen van dit vorstendom leven voort, zoowel in het wapenschild als in de wapenspreuk onzer Koningin: de hoorn en Je maintiendrai.

Het is bekend hoe Willem, de oudste zoon van graaf Willem van Nassau en Juliana van Stolberg, op zijn elfde jaar van zijn neef René van Chalons het prinsdom van Oranje erfde en daarmede in het bezit kwam van groote rijkdommen. Doch al was zijne familie arm aan aardsche goederen, zij kon toch op even oude als voorname afkomst wijzen. Als men Willem den Zwijger in de 5e strofe van ons heerlijk volkslied hoort getuigen:

> Edel- en Hooch-gheboren,
> Van Keyserlicken stam,
> Een Vorst des Rijcks vercoren...

dan wordt daarmede gedoeld op graaf Adolf van Nassau, die in 1291 tot Roomsch keizer werd verkozen.

Met Nederland is Willem van Oranje meer bepaald in 1551 verbonden geworden, toen hij met de rijke erfdochter Anna van Egmond in het huwelijk trad en deze vorstin hare uitgestrekte bezittingen in ons land aan de zijne toevoegde: Buren, Leerdam, St. Maartensdijk, IJsselstein enz.; in laatstgenoemde plaats wordt bij de geboorte van den jongsten Oranjetelg dan ook terecht aan het hoofd van den feeststoet een bord gedragen met het opschrift: IJsselstein door eeuwen heen Oranje!

Sindsdien mocht Willem de Zwijger met te meer recht getuigen:

Wilhelmus van Nassouwe
Ben ick van Duytschen bloet,

want „duitsch" omvatte niet alleen de Opperduitsche adelsgeslachten, maar ook de Nederduitsche adellijke families, met de oudste en voornaamste waarvan hij nu verbonden was.

Sindsdien is zijn naam onafscheidelijk verknocht met de geschiedenis onzer gewesten; vooral wanneer deze streken door tegenspoed bedreigd werden, hebben de Oranje's zich ingezet en „lijf en goedt altesamen niet verschoont." Wat beteekent daarbij de band tusschen volk en vorstenhuis in Joegoslavie, Griekenland, Roemenië?

Is het dan wonder, dat de oranjekleur tot het midden der 17e eeuw was opgenomen in de vlag? En dat deze vlag — toen men omstreeks 1650 deze kleur de plaats liet ruimen voor rood — toch nog altijd werd aangeduid als de Prinsenvlag? Men kan dan ook het huidige streven toejuichen, de oranjekleur in de landsvlag te herstellen en aldus óók in het nationale symbool de innige verbondenheid met het koninklijk huis uit te spreken.

Is het dan wonder, dat koning Willem I op zijn' eersten verjaardag als vorst zijn blazoen aanvulde met het wapen, waaronder de Republiek der Vereenigde Nederlanden zoolang had bestaan? Beide voerden den leeuw, maar voortaan zou de Nassausche de symbolen van den vroegeren Statenleeuw: het zwaard en de zeven pijlen, in de klauwen dragen. Een koningskroon werd boven het hoofd van den leeuw geplaatst om aan te duiden, dat het grafelijke Nassau tot de koninklijke waardigheid verheven werd; jammer genoeg is bij besluit van 1907 deze koningskroon op het schild door een fantasiekroon vervangen. —

Doch niet eerst met Willem v. Oranje werd de grondslag van de betrekkingen tusschen Nederland en de Nassau's gelegd; reeds eeuwen vroeger worden leden van dit geslacht in onze historie vermeld. Bijv. voor de afdamming van den IJsel bewesten Vreeswijk gaf de Utrechtsche bisschop Johan van Nassau in Juli 1285 zijne toestemming.

Hetzelfde geldt voor de aangehuwde families van het Oranjehuis. Toen Willem III met Emma van Waldeck-Pyrmont in het huwelijk trad, werd terecht herinnerd aan den 21en Augustus 1639. In de Barbarakerk van het stadje Culemborg zegende toen Ds. Josua de la Cave het huwelijk in van Philips Theodoor, graaf van Waldeck en Pyrmont, met Marie Magdalena, dochter van graaf Willem van Nassau en gravin Christine van Erbach.

Bij dezen innigen samenhang van ons vorstenhuis met het Duitsche rijk, en bij de herinnering aan de vaak nauwe samenwerking tuschen de Duitsche landen en ons land in zijn vrijheidskamp tegen Spanje, is 't wel wonderlijk, dat hier soms zoo'n ontstellende anti-Duitsche stemming heerscht. De sympathie gaat dan vaak uit naar Engeland en Frankrijk, die in tal van oorlogen ons land en volk tot op den rand van den ondergang brachten, eenmaal zelfs inlijfden (1810—1813), en tenslotte Nederland van eene groote zeemogendheid deden afdalen tot eene onbeduidende zeemacht.

Bij het huwelijk van Prinses Juliana met Prins Bernhard, die nu zoo in het middelpunt der belangstelling staan, was het helaas niet anders: vlag en volkslied van den bruidegom werden verdonkeremaand door de familiekleuren en een volksdeun.

Wat eene miskenning voor dezen jongen Prins uit een oud-adellijk geslacht, dat óók al van zeer oude betrekkingen met deze lage landen kon gewagen. Was niet een Otto von der Lippe van 1216—1227 bisschop van Utrecht? Ook 's Prinsen stamhuis had aanvoerders voor het Statenleger geleverd, blijkens de genealogie van het geslacht von der Lippe, die een Duitsch archivaris een tiental jaren geleden in drie deelen in het licht gaf; in de hoofdstad leeft nog een enkele nakomeling.

Laat ons hopen, dat deze afkeurenswaardige gezindheid tegenover onze stamverwante oosterburen in beider belang plaats maakt voor achting en samenwerking.

Laat ons hopen, nu de Oranjestam in eene nieuwe loot uitbot, dat dit jonge echtpaar vooral voor onze jeugd van grooten invloed zal zijn en dat het die jeugd zal doen verstaan, zich één te gevoelen; één onder elkander, en in een arbeidzaam en levensblij leven ook één met de geheele natie.

Laat ons hopen, dat ons volk gespaard blijve voor benauwenissen tot den dood, als in 1568 en 1672, in 1747 en 1795, en dat in ieder geval, als Gods bestel weer zoo'n rampjaar in onze historie doet aanbreken, ons volk weer uitkomst verwacht en ontvangt van zijn Oranjevorsten.

Ongetwijfeld zal dan ons volk weer de beletselen weten op te ruimen, die van regentenzijde maar al te vaak werden en worden verricht tusschen overheid en onderdaan. Zoolang het belang der „Heeren" dat meebracht, waren zij voor Oranje, maar niet zoodra voelden ze zich in hun eigenbelang bedreigd — als in 1651 of 1702 — of de oranjevaan werd opgeborgen. Totdat de eenvoudige burger, en de man in de straat, die om zijne grauwe kleeding door de Heeren als het „grauw" werd betiteld, die vaan in tijden van gevaar en rampspoed weer te voorschijn wisten te tooveren, om ze ten vensteren uit te steken en van de torenspits te doen wapperen!

EROS.

Vier liederen van den Viking

I

Aan de zee,
aan de eeuwige steig'rende zee
vraagt een viking geen woorden —
hoe berooid en al 't lieflijke kwijt,
hoe verwoest ook zijn land voor altijd,
hij blijft koning der zee van het noorden.

Wordt het vloed,
wordt het eb aan de eenzame kust,
hij leeft voort, de geduchte:
in den golfslag, den storm door het want,
in 't gebaar der geopende hand,
in ons volk dat eer' sterft dan te vluchten.

Is het dag,
is het nacht aan de eeuwige zee,
't is zijn kòninklijk weten:
't is alleen — al verloor hij in schijn —
in het noorden geboren te zijn
en dat nóóit meer te zullen vergeten.

II

Diep is de stem van den bard,
roemrijk bewogen zijn lied,
recht tot het hart
van wie heel jong al zeevaarders waren.

Diep ruischt het ruim van den nacht,
't lied van den bard roept den held
en zijn hand rukt een ziel uit de snaren.

Wie volgt den viking vannacht?
wie ducht geen dood? —
kort als de dag leeft de man,
lang als het licht het geslacht,
dat de bard in zijn lied zal bewaren.

Boven de hoofden heel hoog
blinkt tusschen boomen een ster,
groot als een oog.

Dooven de sterren nog niet,
dreigt nog de golfslag de boot,
dan is het noorden niet dood,
zwijgt ook geen bard met zijn lied.

Heilig 't geruisch van den nacht,
door geen rampspoed en dood te bedaren.

III

De viking — de levende reus van vandaag
zit schrijlings op ijzeren dwarsbalk te werken
— de viking zit daar met een boor en een zaag
— hij is het uitdagend geluk van de sterken.

Zijn blik zwiert heel ver om den ijzeren bouw:
hij houdt van de torens, het water, de haven —
hij houdt van zijn jongens die aan komen draven,
wanneer hij weer thuiskomt bij moeder-de-vrouw.

Een zeeman, een bouwer — het noorden valt aan,
zijn dreunende lach blaast omver wie er vreezen:
de drakeboot doemt! Hij is levend verrezen,
een viking blijft reus met een ketelpak aan.

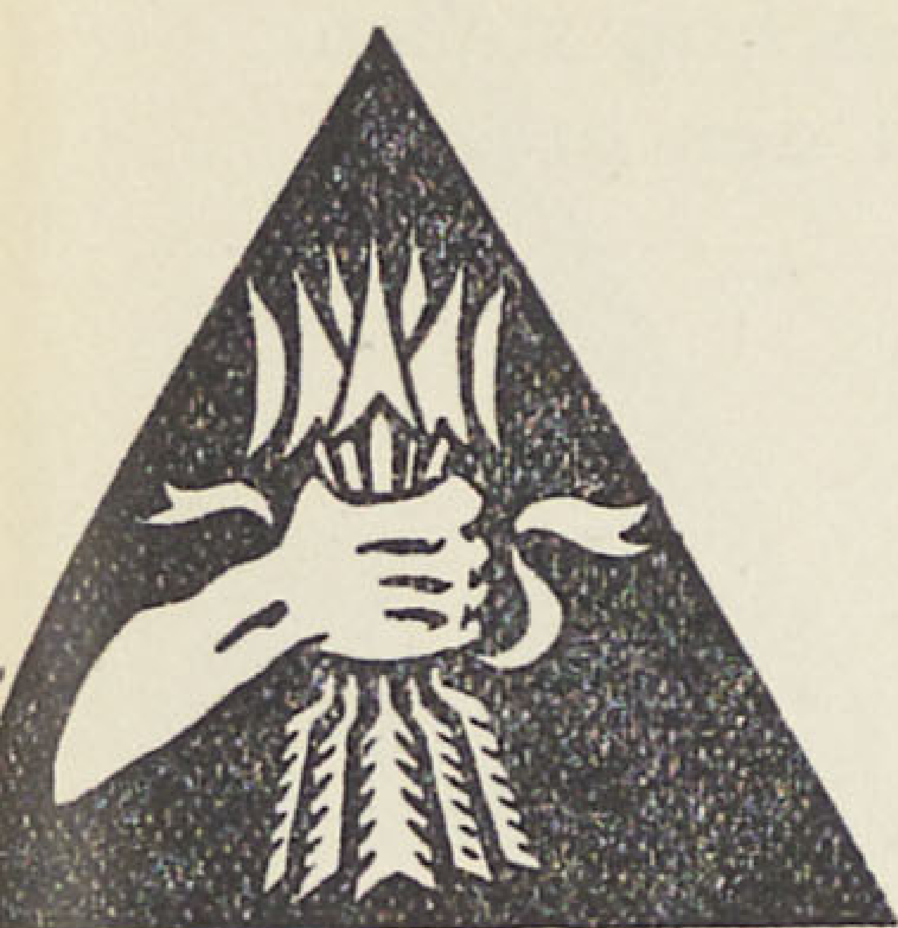
IV

Alleen wie zóo ontembaar is doordrongen
van wat zijn hart hem ingeeft: eerlijkheid,
heeft hier zijn lied ten einde toe gezongen,
het wrange duin, de strakke zee ten spijt.

Hier raakt — niet meer omspeeld van vage droomen —
het uiterste van menschlijk land aan God:
er is geen aarzling meer en geen ontkomen,
vereeuwigd is de lijn — de rest verrot.

Geweldig heerscht het licht en wie 't aanschouwen,
gaan sterk en onvervaard, recht voor den dood,
zich eeuwig wetend in hun zelfvertrouwen —
zoo gaan zij zee in met de visschersvloot.

GEORGE KETTMANN Jr.

Als wij elkaar ontmoeten

— „Wij", dat zijn de N.S.B.'ers, de nationaal-socialisten, soldaten van Mussert, als *wij* elkaar ontmoeten, de open, vlakke hand ten groet geheven, een krachtig „Hou Zee!" op de lippen, elkander aanziende met vrijen blik, dan mag wel even de vraag rijzen: „Uit welke streek komt die kameraad?", maar afdoende is deze eene gedachte: Ziedaar, mijn volksgenoot, een Nederlander, een kameraad.

Ongetwijfeld zal in een mogelijk gesprek min of meer blijken, of wij met een Fries of een Zeeuw, een Brabander of een Drentenaar, een Hollander of een Limburger te maken hebben. Dit echter, hoe vol beteekenis ook, is niet van het hoogste belang. Er is iets, wat de verschillen van geboorteplaats en daardoor bepaalde onderscheiden in gestalte, kleur der oogen en haar, taal en levensgewoonten, op den achtergrond doet schuiven; het is de wetenschap en het gevoel van het gemeenschappelijk vaderland, de lage landen aan de zee: Nederland.

— Eens vloog ik van Zwitserland naar Berlijn. De luchtweg ging over Stuttgart, Hannover naar de rijkshoofdstad.

Tot Hannover waren het Schwaben, Zuid Duitschers, die als piloot en werktuigkundige dienst deden. Zij waren voortdurend met elkaar in levendig gesprek. Zoo nu en dan draaide de gezagvoerder zich naar ons reizigers om als hij op een of andere merkwaardige plek in het landschap, een beroemd kasteel b.v., wilde wijzen. De Schwaab is nu eenmaal tamelijk druk en mededeelzaam.

Na de landing in Hannover namen wij in een uit Lübeck gekomen vliegtuig plaats. Aan het stuur twee Holsteiners. Ernstig, rustig, zwijgzaam. Slechts door gebaren onderhielden zij zich zoo noodig met elkaar, stille menschen. De Holsteiners en de Schwaben, hoe verschillend ook van uitzien, houding en aard: Duitschers; ongetwijfeld van echte vaderlandsliefde bezield; allen bereid voor het vaderland goed en bloed te offeren.

— Zoo zijn ook wij vóór alles Nederlanders, trots er op dit te zijn, gemeenschappelijk vechtend voor herleving en opbouw van ons geliefde vaderland.

— Nationaal-socialisten, Nederlanders, die met Mussert en met elkaar de schouders hebben gezet onder de reuzetaak: een in partijwezen verscheurde natie weer tot een krachtige eenheid saam te smeden.

— Als *wij* elkaar ontmoeten, is het er ons in de eerste plaats niet om te doen de godsdienstige belijdenis van onzen kameraad te bepalen of te toetsen. *Dat* wij in God gelooven, staat voor ons allen, werkelijk nationaal-socialisten, vast, maar *hoe* wij dit geloof uitleven, in welk verband, (dingen, die inderdaad niet zonder belang zijn) is hier niet van beslissende beteekenis.

Moge een ieder trouw aan en in zijn kerk zijn geloof krachtig stellen in den dienst van het gemeenschappelijk vaderland en met den grooten Zwijger bidden:

Mijn schilt ende betrouwen
Zijt ghy, O Godt, mijn Heer!
Op U soo wil ick bouwen,
Verlaet mij nimmermeer:
Dat ick doch vroom mag blijven
U dienaer 't aller stond,
Die tyranny verdrijven,
Die my mijn hert doorwondt.

— Als *wij* elkaar ontmoeten, staan wij niet stil bij stand of rang. Kunde of kennis zit in uiterlijke dingen. Neen, wij verdoezelen de verschillen niet; wij eeren wien eere toekomt; wij zijn heusch geen gelijkmakers. Want wij erkennen Gods ordening.

Geen blad aan boom, struik of bloem, van juist dezelfde grootte, kleur, vorm; ja, ons is bewust, dat zelfs het groen der planten een verrassend groote verscheidenheid vertoont.

Zoo zal er steeds, naar Gods bestel, verscheidenheid zijn onder de menschen naar aanleg en gaven, doch één ding is er, wat ons allen verbindt, n.l. het kameraad zijn; de plaats onder het vaandel van den Leider, die zich heeft opgemaakt ons Nederland weer bewoonbaar te maken voor alle Nederlanders; ons Nederland te heroveren op de volksvreemde, ontwortelde doelstellingen van een internationaal kapitalisme en marxisme, die daar bezig waren ons Nederlanders het vaderland te ontfutselen en te ontrooven.

— Als *wij* elkaar ontmoeten, spreken wij de moedertaal, die zoete ietwat ruwe klanken, waarin wij beluisteren de geschiedenis van ons volk met zijn bangen strijd om het bestaan, de worsteling met de eeuwig knagende zee in het Westen en Noorden, met de noordelijke, kille luchtsgesteldheid, met de vijanden van ons volk als Spanjaarden en Engelschen en Franschen en......

Ja, wij gelooven, dat onze taal iets vertolkt van al die ernstige belevenissen.

— Victor Hugo vergeleek eens in een mooi gedicht zijn vaderland Frankrijk met Duitschland. Hij somt daarin op de helden, kunst en wetenschappen, en nog veel meer, wat dit land heeft groot en bewonderenswaardig gemaakt. Eindelijk zal hij dan van Frankrijk spreken. Wat al dingen, wat al daden kan hij noemen, waarop Frankrijk bogen kan.

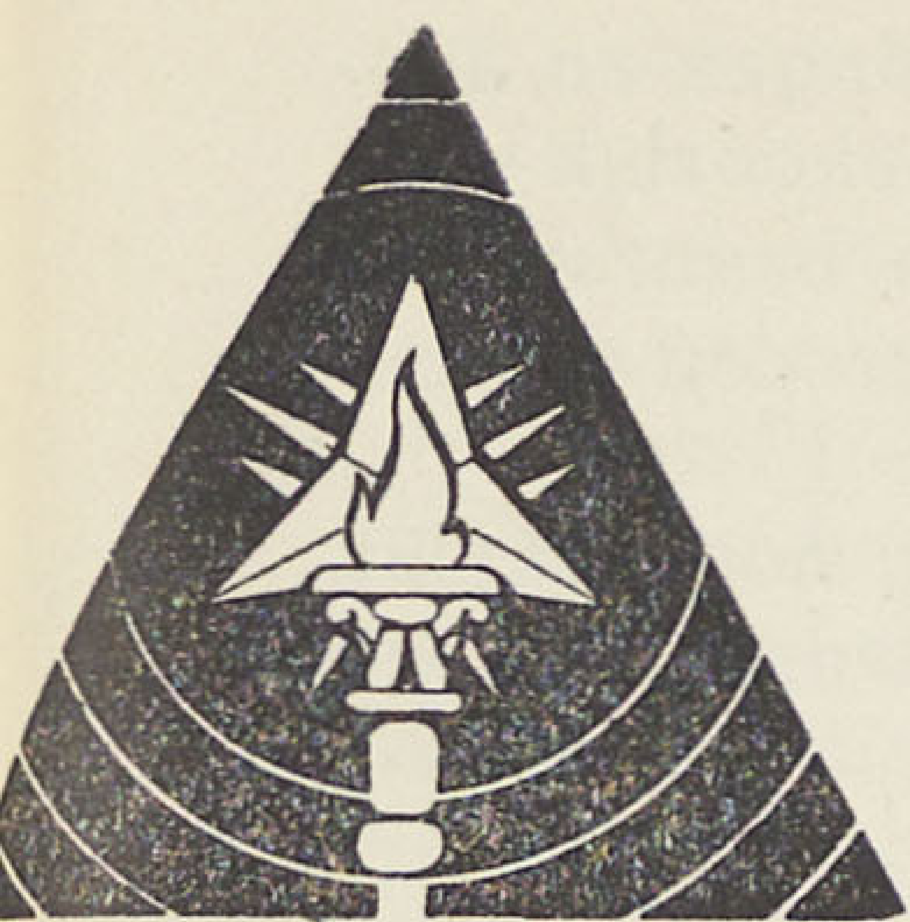
Maar nee, niets van dit alles; hoort hoe Victor Hugo de lof van zijn vaderland bezingt:

La France ma Mère.
Frankrijk Moeder.

— Als *wij* elkaar ontmoeten, wij nationaal-socialisten, dan spreekt onze ziel ontroerd en onhoorbaar, maar toch verstaanbaar:

Nederland ons Vaderland.

V.

Als Nederland „het" zou zijn

Het Nederlandsche volk is het slachtoffer van een tragisch misverstand, dat terug te brengen is tot gebrek aan zelfkennis.

Het gelooft in zijn groote meerderheid — gemakshalve gebruik ik het woord „gelooft" al geloof ik eigenlijk, dat die meerderheid niets meer gelooft althans niet weet, wat zij gelooft — dat allerlei vreeselijks zou gebeuren, als Nederland eens „het" zou worden; als het een nationaal-socialistisch geleid volk zou zijn.

Zijn vrijheid(!) zou het kwijt raken, zijn godsdienst kwam in het gedrang, achter iedere deur zou een spion op de loer liggen om elk woord af te luisteren en elke daad over te brieven, niemand mocht nog een eigen wil hebben, ieders levenshouding zou van boven-af bepaald en wij allen zouden in een ijzeren harnas gesloten worden, dat slechts bepaalde mechanische bewegingen toeliet.

Niets van al het goede, dat men meemt nu te bezitten, zou meer veilig en al het kwade, dat maar te bedenken valt ontketend zijn, zoodra die van den duivel bezeten mensch Mussert het te zeggen zou krijgen.

Werden niet in Duitschland al die beste, brave leiders van vroeger naar 't concentratiekamp gesleept, zitten niet de geestelijken, die hun roeping getrouw dorsten te blijven, in 't gevang, hebben ze niet de grootste kunstenaars en de braafste Joden over de grenzen gejaagd, schoten ze niet dood, ieder, die zijn leven tegen dien menschenvreter Hitler in de waagschaal durfde stellen?

En zoo zou het ook hier gaan, natuurlijk. Misschien nog een graadje erger, want nieuwe bezems vegen het schoonst en daarginds heeft men het ergste al gehad, daar worden ze zoetjes aan weer een beetje meer menschelijk en daar zijn ze al weer onderweg naar de zegeningen van de democratie, al zal het nog wel een jaar of wat duren, eer Roosevelt gelijk krijgt.

Dat is zoo de gedachte van „den man bij de straat", die z'n krantje zoowat bijhoudt en af en toe de vergadering van zijn politieke richting bezoekt.

Daarom: de Hemel beware dit brave volk voor „het", nietwaar?

Ons doet dit soms zeer, ons ergert het soms. Noch het een noch het ander is terecht.

Wij weten immers, dat de waarheid deze is:

Als „het" gewonnen heeft, zal diezelfde meerderheid binnen enkele weken zich de oogen uitwrijven en vaststellen, dat al, wat er goed was, al wat beantwoordt aan de innerlijke wetten van eer en deugd, zooals die, passend voor ons volk en onzen volksaard ons ingeschapen zijn, rijker dan tevoren kan uitbloeien.

Want dat is het geheim van de kracht van het wezenlijke nationaal-socialisme, dat het de groote algemeene sociale strevingen leidt door de kanalen van het volkseigene en ze daardoor een vrijen loop bezorgt.

Een stroompje, dat moeizaam voortworstelt langs verzandingen en aanslibbingen, die de oorspronkelijke bedding vernauwen, kan bekoorlijk voor het oog zijn, het is ongeschikt om bevaren te worden, het beantwoordt zeer onvoldoende aan zijn bestemming van regelend op te treden ten behoeve van een goeden waterstand.

En iedere boer en iedere schipper weet, dat een opruiming noodzakelijk is, zal het omliggende terrein niet verzuren en onbruikbaar worden en wil scheepvaartverkeer weer mogelijk zijn.

Aldus is het met den stroom van het volksleven.

Er is allerlei vreemd aanslibsel gekomen en daar heeft zich door het water losgewoelde grond tegen vastgezet in den loop van honderden jaren vreemde cultuur-invloeden en zoo zijn daar ontstaan de menigten van welwillende democraten, die vol bewondering zijn voor de aardige kronkelingen.

Gruwelijk zou het zijn, daar de schop in te steken en opruiming te houden! Ach ja, er zijn wel bijzondere tijden van watersnood, waarin hier en daar een geul gestoken moet worden, maar als de ergste nood weer voorbij is, wat is dan de stroom weer schoon om naar te kijken! En wat zul je dan nog de schop hanteeren en je bek-af ploeteren om die aardige grilligheden te laten verdwijnen!

Wat weten zij van verzurende gronden, zoolang er voor hen nog een boterham groeit? Wat maalt hun de schipper, die niet varen kan, zoolang zijzelf niet van een goede vaart afhankelijk zijn?

Maar de boer en de schipper dringen, als de nood hun langer wachten onmogelijk maakt, naar voren. Zij smijten met de rauwe kracht van het moeten en het beter weten de horden onbekwamen en mode-bewonderaars opzij en gaan aan 't werk.

Zij doen er hun tijd over, zij worden soms door de macht van het getal op hun beurt tijdelijk opzij gedrukt, maar zij keeren weer en zij maken, al werkende, steeds meerderen duidelijk, waarom het alzoo moet. Als ze „geluk" hebben, komt er eens weer een hoogwater-getij dat hun helpers toestuurt.

Tenslotte hebben ze het karwei klaar gekregen.

Vlot vloeit het onbelemmerde water door de vernieuwe bedding, weliger wordt de groei in het geheele stroomgebied, levendiger het beeld van het water, omdat er de schepen op varen en welgemoed de schippers hun zegezang zingen bij pleizierig geworden arbeid.

En dan duurt het maar even, of de menigte denkt niet meer aan wat zij zoo bewonderd heeft. Zij stelt vast, dat het nu dan toch werkelijk beter gaat.

Zij leeft er zelf mee van op en zij klopt die enkele boeren op de schouders en zij zegt: jullie waren toch kerels, die wisten wat je moest. En zij heft naar de schippers op het water de hand op en roept: Hou Zee, een goede vaart, gij hebt den stroom mee!

Zoo zal het gaan, als Nederland „het" geworden is.

Democratisch Nederland, een stroom vol aanslibsel en verzanding en stomme bewonderaars aan beide oevers, links en rechts, weet daar niet van.

Wij, boeren en schippers en waterbouwkundigen, die voor ons oog den nieuwen toestand gezien hebben en die in ons volksch levende gemoed de herinnering bewaren aan wat de natuurlijke bedding eens was,

wij hebben maar tijd noodig en, helaas, nog een overstrooming met nood en leed, erger dan de voorgaande, om met ons werk klaar te komen.

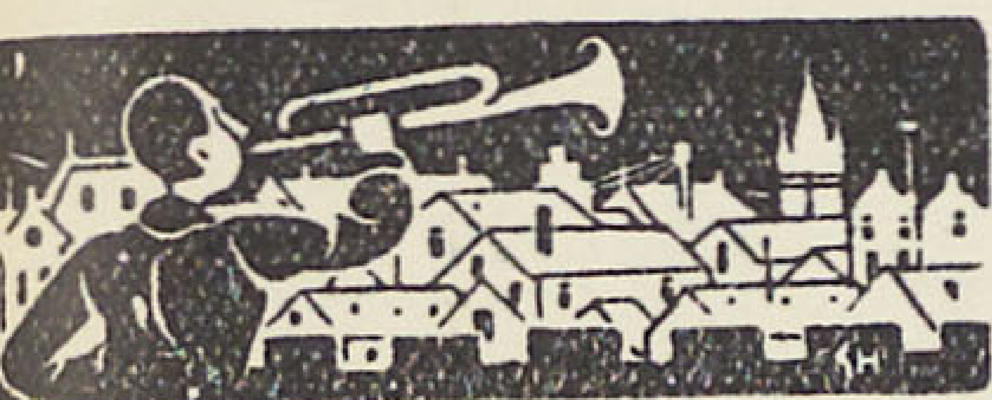
Maar dàt we er komen staat vast en dàt het volk het dan alleen ten goede zal merken, dat weten we ook.

Want Neêrland's volk is zoo beroerd nog niet.

Alleen: het weet niet beter!

Dat nemen we het niet kwalijk. En we werken door! Schouder aan schouder, met schop en ellebogen en overredingskracht! En we verspillen onze kracht niet aan ergernissen en valsche pijn.

B. W.

Belangrijke mededeeling

Hun, die trouw meeleven in alles, wat de Beweging raakt — en daartoe behooren ongetwijfeld de lezers van dit blad — moet het opgevallen zijn, dat in den laatsten tijd overal, waar de Leider spreekt of waar N.S.B.'ers in grooten getale bijeen zijn, steevast ook kameraad Melchert Schuurman uit Alkmaar opduikt, die dan de gelegenheid te baat neemt om de aanwezigen eens flink aan het zingen te zetten.

Dat kam. Schuurman dit met een vaste bedoeling doet en niet zoo maar „voor de aardigheid", behoeft wel geen nader betoog. Een volk, dat niet meer zingt, is een stervend volk, en ons volk dreigt het zingen zoo langzamerhand te verleeren. En dit feit vindt zijn terugslag in de gelederen der Beweging, die een deel van ons volk is en die ons volk wil veroveren. Waar wij echter van ons volk weer een levend volk willen maken, en dus ook tot een zingend volk, moeten wij ook in dit opzicht vóórgaan en zelf ook weer leeren zingen.

Kam. Schuurman heeft de taak op zich genomen, de Beweging te leeren zingen, opdat straks haar leden frisch en welgemoed hun liederen door stad en land zullen laten weerklinken en onze volksgenooten wakker zullen maken.

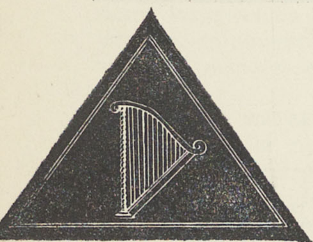
Op het Hoofdkwartier werd een aantal strijdliederen der Beweging — liederen, veelal ontstaan op colportagetochten, op straat of anderszins, liederen veelal zonder hooge pretenties, maar daarom niet minder uit geestdriftige harten ontsproten — verzameld, waarvan kam. Schuurman er op vergaderingen telkens enkele laat zingen met de bedoeling na te gaan welke van die liederen het meest inslaan. Deze zullen dan mettertijd in een zangbundel van strijdliederen worden vereenigd.

In overleg met Kam. Schuurman heeft het Hoofd Afd. X bepaald, dat voortaan iedere maand één van die liederen in „Ontwakend Volk" zal worden opgenomen. De bedoeling hiervan is, dat de lezers deze liederen telkens zullen leeren en ze zullen zingen op groeps- of kringvergaderingen, maar ook in het eigen gezin. Bovendien verwacht het Hoofd Afd. X óók, dat de lezers zonder schroom hun indrukken over deze liederen te kennen zullen geven aan Afd. X, Dienst III (Zangpropaganda) Hoofdkwartier N.S.B.

Tenslotte heeft het Hoofd Afd. X nog een verzoek: mochten er onder de lezers van dit blad enkelen zijn, die over een dichterlijke of muzikale ader beschikken, laten zij dan hun geesteskinderen opzenden aan Afd. X, Dienst III. Wij kunnen niet verzekeren, dat alle inzendingen goedgekeurd zullen worden, maar wel, dat daaraan alle aandacht zal worden besteed.

Vooruit, kameraden! Kun je nog zingen, zingt dan mee!

OPSTELRAAD „ONTWAKEND VOLK".

Zwart-Rood

Zwart-rood banier in gouden morgenzonne,
In 't strijdperk voort! Voor 't heilig ideaal!
Zwart-rood banier, waai over de millioenen:
Aan ons behoort het rijk der zegepraal!

Zwart-rood banier, voor 'n volk van kameraden,
In mannenknuist, waar storm en strijd ontbrandt!
Zwart-rood banier, waar lafaards ons verraden:
In onze vuist de vlag voor volk en land!

Zwart-rood vooraan: die vlag dan hoog geheven,
Tot strijd bereid, als 't moet tot in den dood!
Zwart-rood vooraan, voor 't doel waarnaar wij streven:
In nieuwen tijd waait onze vaan zwart-rood!

Zwart-rood banier in gouden morgenzonne,
In 't strijdperk voort! Voor 't heilig ideaal!
Zwart-rood banier, waai over de millioenen:
Aan ons behoort het rijk der zegepraal!

Zwart-rood vooruit, gij vlag der veelgesmaden!
De morgen lacht: ons wacht een nieuwe dag!
Zwart-rood vooruit! Houdt zee dan, kameraden,
In trouwe wacht om onze zegevlag!

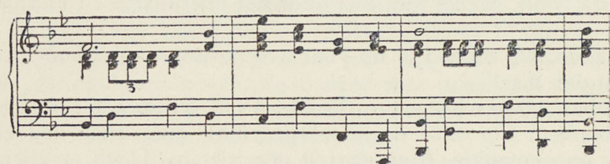
MELCHERT SCHUURMAN Jr.

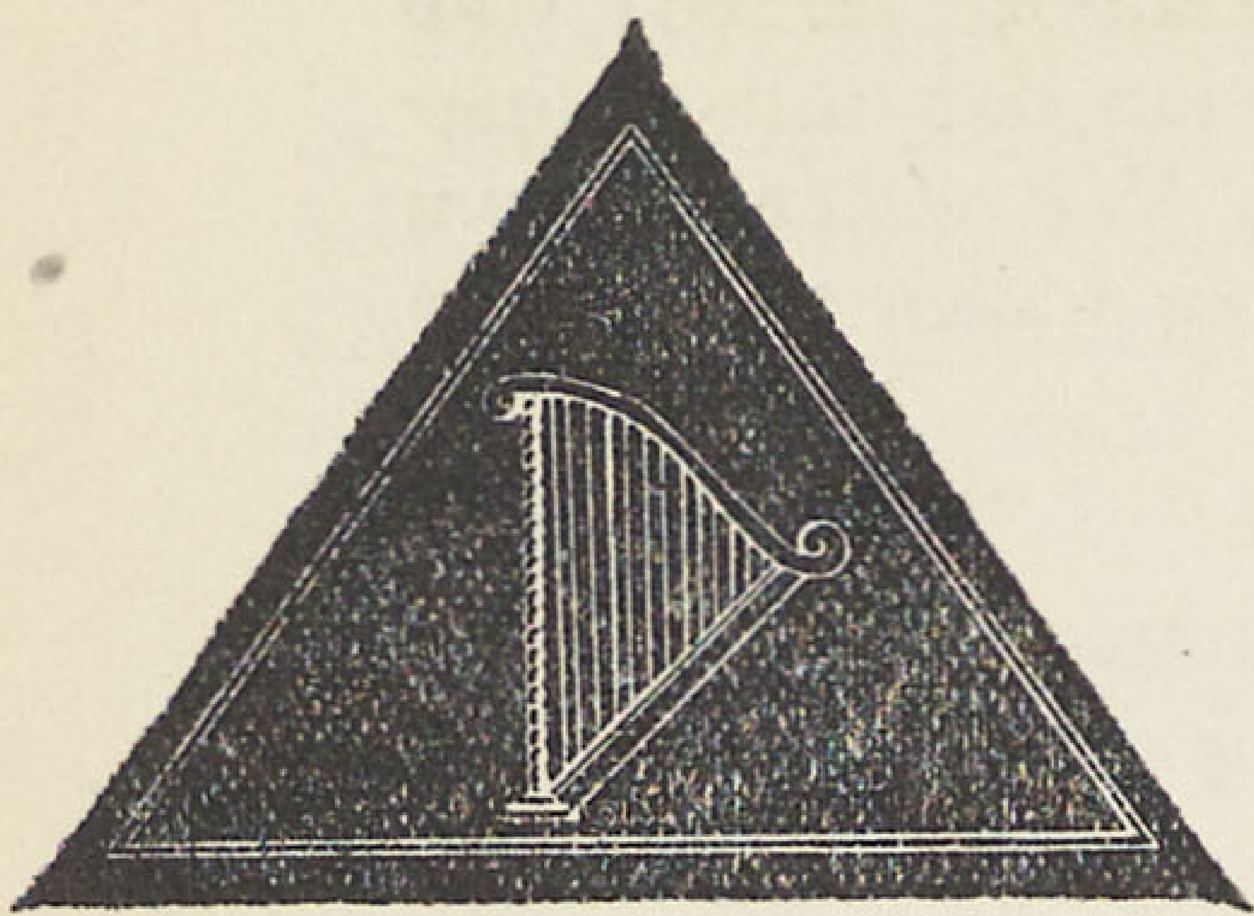

Komt naar den zingenden Bard!

Ik heb een wijs in mijn hoofd voor U allen;
Ik heb een woord voor Uw hart —
Komt uit Uw hoven en huizen en hallen:
Komt naar den zingenden Bard!

Wij trekken zingende door ons Vaderland. Een heerlijke taak, Kameraden! Onze Leider houdt van een „zingende" Beweging...

Ons nieuwe Hoofd van Afd. X (onder wien de zang ressorteert), juicht ons streven van harte toe...... Wij allen, de strijders voor ons heilig ideaal, zijn er diep van overtuigd dat er met onze zingende kameraden iets grootsch gaat gebeuren. Overal waar wij éénmaal geweest zijn, vraagt men naar meer! Geestdriftige mede-Kameraden zetten daarna onze taak voort en stampen, als het ware, zanggroepjes uit den grond. De N.S.B. gaat vóór in ons aller toekomstbeeld: „in ieder huisgezin Volkszang." In ieder huisgezin „ons eigen lied". In de gelederen der Nationaal Socialistische Beweging is een krachtig streven merkbaar om de éénheid in den Volkszang te bevorderen.

Toen wij begonnen met onzen massa-zang, hebben wij in één onzer bladen het volgende geschreven:

„Nu zich in vele plaatsen van ons land, in het kader der Beweging, zangkoren vormen, is de practische weg betreden, die deze nationale zaak krachtig zal bevorderen! Op de Hagespraak te Lunteren zal zich dit uiteengeslagen Volk voor het eerst, sinds ontelbare jaren verzamelen en den moed bezitten, de liederen van eigen bodem, in Gods vrije natuur te durven uitdragen! Op dien dag zal op de Veluwe weerklinken de gezongen taal van dit Volk, welke taal ons door het liberalisme en marxisme werd afgeleerd.

Kameraden, wij roepen U op voor den massa-zang! „Kunt ge nog zingen, zingt dan mee!"

Dit hebben wij geschreven op 15 Mei 1936. Welk een resultaten mochten wij boeken! Op onze eerste Hagespraak ging alles nog een beetje schuchter en onwennig. Men durfde nog niet......Doch op dien gedenkwaardigen Zaterdagmiddag van den 9den October j.l., zongen tienduizende Kameraden in groote ontroering hun liederen. Het was alsof men hoorde één stem...... één stem, die de tolk was der tienduizenden. Wij hebben dien middag tegen onszelf gezegd: „wij gaan voort en zullen vastbesloten in de hoven, de huizen en hallen ons lied brengen." Welk een heerlijke, grootsche taak, Kameraden! Op dit oogenblik zijn wij aan onzen 40sten propaganda-avond toe... Wij trekken van Noord naar Zuid, van Oost naar West, van de groote stad naar het platte land. Het is voor ons een zeer vermoeiend werk, doch dat vergeet men als men ziet hoevele harten gloeien van liefde voor onze zaak.

Een schat van ervaringen doen wij op, op onze tallooze reizen. Van tijd tot tijd zullen wij er U iets van vertellen. Wij weten dat onze propaganda de Kameraadschap in hooge mate bevordert. We weten dat wij overal met warme vriendschap worden ontvangen. Wij willen en kunnen geen booze gezichten verdragen.

Een geestdriftige aanhangster der beweging dichtte ons als volgt toe:

„Kent Gij hem niet, dien Alkmaarschen Bard,
Die iedereen tot zingen tart!
Zijn stem beheerscht de heele zaal,
HIJ zingt U vóór, dan, allemáál!

Moge ons de kracht gegeven worden om deze schoone taak voort te zetten en tot een zegenrijk einde te brengen.

KOMT NAAR DEN ZIINGENDEN BARD !

Over Nationalisme en Socialisme in het Nationaal-Socialisme

Denkende en sprekende over nationalisme, moet het opvallen, hoe *veelvuldig* dit begrip in de achter ons liggende jaren onze aandacht heeft gevraagd —, hoe *verscheiden* de geesten waren die dit begrip in ons opriep en hoe *verschillend* de doelstellingen waren die het moest dienen.

Het zijn vooral de politieke partijen die onvermoeibaar blijken te zijn in het uiten van hun nationale gevoelens. Hierbij wordt dan natuurlijk (zij het misschien onbewust, doch zeker en vaker berekend) verondersteld: dat Nationaal is *dât*, wat in overeenstemming is met de DE PARTIJ !

DE GEEST VAN DAT NATIONALISME IS DUS DE PARTIJGEEST. Een goede vier of vijf jaren geleden wilde men nog niets van Natie en Nationalisme weten, daar deed men toen niet aan, men was internationalist of defaitist. Er was ruggegraat en karakter voor noodig zich in die jaren als nationalist te bekennen.

Het was Mussert en zijn N.S.B. die het verslapte en verdeelde volk tot het inzicht brachten dat: geen politiek programma kan ontbinden, wat ons nationaal verbindt...... zeker: het nationale element *in* ons kan tijdelijk overstemd worden, het kan onderdrukt (dat is òndergedrukt) worden...... wij kunnen het ons niet bewust zijn...... doch in heel ons wezen ligt het omdat wij het met onze geboorte verkregen, zooals wij het leven kregen.

De beroering die de nationale bewustwording in ons land in de afgeloopen jaren heeft verwekt is bekend...... en wij zeggen niet te veel, indien wij beweren: dat zelfde de knapste en vooral de handigste politiekers geen idee hadden van de waarde en kracht dier nationale Binding.

De politieke partijen zien wij dan doen, wat voor hen de eenige moge-

lijkheid was om hun leven nog eenige jaren te rekken —, nml. een waterachtig, futloos nationalisme demonstreeren.

En zoo is dan op 't oogenblik in Nederland ELKE PARTIJ Nationaal, óók de INTERNATIONALE!

Er blijken dus zeer uiteenloopende opvattingen omtrent nationalisme te bestaan en daarom is het noodzakelijk dat wij, alvorens verder te gaan, aan dit begrip eerst een voor ons bevredigenden inhoud geven.

Naar zijn Lateinsche afkomst wijst de *oorspronkelijke* beteekenis van het stamwoord „Natie" terug naar „HET GEBOREN WORDEN". DUS naar die invloed of sfeer waaraan wij door geboorte deel hebben nml.: Ouders (-Volk), Moedertaal en Zeden.

Moedertaal en Zeden vormen dus een deel van de kern waarom Nationalisme zich beweegt. Dientengevolge is goed begrepen nationalisme óók het *besef*, dat wij op grond van geboorte, taal en zeden een eigen gemeenschap vormen, welke gemeenschap wij boven alle andere eeren en liefhebben.

Men toe zal moeten geven, dat deze opvattng een alleszins waardigen en logischen inhoud aan het begrip nationalisme geeft. Toch hebben de aan eigen aard en gemeenschap vijandige marxisten kans gezien deze schoone en diepere beteekenis te vervlakken door op misleidende wijze *denzelfden woordklank* toe te passen op een ander begrip!

Gelijk marxisme en zijn voedingsbodem „de democratie", VALSCH zijn in hun wezen en doel, zoo zijn ook haar uitingen ten aanzien van het nationalisme *vervalschingen*.

De uit Frankrijk geïmporteerde democratie en haar *volgroeiing* „het marxisme", zijn *anti*-nationaal en dus uit beginsel bestrijders van al wat naar nationale binding zweemt. Met demonische listigheid heeft men het volk tot angst en dwangvoorstellingen gedreven waarbij fascisme als de gemeenschappelijke volksvijand werd voorgesteld, om vervolgens op grond van dien gesuggereerden vijand en een *schijnbare, dus onwaarachtige*, overeensteming ten aanzien van het politieke of staatkundige streven EEN EENHEID IN HATEN te bewerkstelligen, dat men dan het Volk als nationalisme voorhoudt! Het is duidelijk dat dit verpolitiekte, luidruchtige en opzichtige nationalisme tot dekmantel dient van het aansluipende internationale MARXISME.

Het feit, dat verpolitiekte leiders gebruik maken van het nationalisme, is op zichzelf genomen niet nieuw. In voorbije tijden zien wij bij herhaling dat dergelijke figuren naar het nationalisme grijpen, om het volk onder kritieke omstandigheden tot algeheele saamhoorigheid te brengen.

Vaak werd men hierbij verrast door de hevigheid van de opgeroepen gevoelskracht, doch practisch altijd miste men het inzicht in volksziel en overlevering om de opgewekte nationale spanning tot blijvende, richtende en bindende volkskracht aan te wenden.

Een dergelijke oproep der nationale gevoelens heeft wel een *hartstochtelijk opgaan* in het *bizondere* nationale gebeuren ten gevolge . . . doch het schijnt, dat na dergelijke uitputtende, haast vulcanische uitbarstingen, *de voedende en leidende kracht* ontbreektom nu ook in het nationale en staatkundige leven gelijk willend te zijn.

Dit gelegenheids-nationalisme moge als vreugdevolle begeleiding van een nationale gebeurtenis van bijzondere waarde zijn...... echt, gezond, nationaal besef werkt niet alleen onder invloed van een bijzondere gebeurtenis, doch ook en voornamelijk dan, als een groot deel van het Volk nationaal in een toestand van diepen slaap verkeert.

De geschiedenis van ons volk kent vele en zeer lange tijden van nationale ongevoeligheid!

Het zijn de jaren waarin men NIET werkt aan de toekomst van ons Nationaal Tehuis...... Het zijn de jaren waarin men het Gemeenschapsbelang verlaten, — en het „ieder voor zich" normaal vindt. Het zijn de jaren waarin men afbreekt eigen overlevering en eigen volksaard, om te prijzen en in te halen vreemde zeden en vreemde gewoonten!

Ja, d à t zijn ook de jaren waarin ons Leger afgebroken, de Vloot gesloopt werd en militair vertoon het volk koortsachtig prikkelde. Zóó kenmerken zich de jaren waarin een Volk néér gaat......!

Nu zien wij in een dergelijke neergaande lijn zoo nu en dan wel een plotseling opvlammen van het nationaal gevoel, hierin kunnen wij echter *geen stuwende kracht zien*, maar wel kan het verschijnsel ons *verheugen*, omdat het *bewijst* dat *in* ons volk nog altijd *ONBEWUST* leeft de bindende kracht, die wij tot een BEWUST en werkzaam bestanddeel hopen te wekken.

Dit dan is de taak van ons N.S.B.-ers, waarin wij door eindelooze toewijding en over alle weerstanden heen, zullen slagen.

Zoo *gelóóven* wij, nationaal-socialisten dat het gaan zal; er zijn in het heden echter talrijke lieden (waaronder mannen grijs geworden in Regeeringszorgen) die de N.S.B. zien als een VERSCHIJNSEL, als een BEROERING aan het oppervlak onzer Nederlandsche samenleving, een beroering die in steeds wijder wordende golving zichzelf zal verzwakken!

Wanneer men niet gewend is ZELF over deze dingen te denken, doch gewoon is de meening van plaatselijke Bonsjes, dan wel de stem van zijn Krant of Partij als in deze dingen maatgevend te aanvaarden, dan is men geneigd te veronderstellen dat inderdaad Nationaal-Socialisme toch eigenlijk maar een kortstondige opvlamming, een voorbijgaand verschijnsel is.

MAAR...... als men zoo oordeelt, dan ziet men toch over het hoofd dat *zelfs* onze oprechte tegenstanders NATIONALISME en haar verwordingsafval „Chauvinisme", eenvoudig vereenzelvigen met: nationaal-SOCIALISME !

Dit begrip *socialisme* in den naam onzer Beweging is geen toevalligheidje, dit is geen lokmiddeltje! Integendeel! Wij willen wel degelijk zijn een Socialistische Beweging, maar een socialisme, gericht en gedragen door het nationale gemeenschapsgevoel.

De bepaling NATIONAAL voor òns Socialisme duidt aan dat wij *geen sociale gedachten willen voor een DEEL van het Nederlandsche Volk,* ALS STRIJDPUNT tegenover een ander deel van DATZELFDE Volk, *neen* wij willen onder uitbanning van den klassenstrijd, op de totale gemeenschap dusdanig inwerken dat de socialistische gedachte als een nationale waarde, als een nationale verplichting van volksgenoot tegenover volksgenoot kan worden aanvaard en doorgevoerd.

Socialisatie van het *bezit* of opheffing van het bezitsrecht is *ons* daarbij vreemd.

Ons socialisme bestaat hieruit, dat wij hen die bezitten en hen die niet bezitten leeren om de gemeenschap te zien als een levendig organisme waarvan wij de geledingen of lidmaten zijn, waarin dus elk lid in samenwerking met het groote geheel zijn taak verricht en waarbij het hoofd zich niet tegen de hand noch de hand zich tegen het hoofd zal keeren.

De niet-bezitter zal geen afbreker en de wel-bezitter geen uitzuiger, geen egoist zijn! Ten opzichte van wat de Regeeringen met z.gn. christelijk karakter hebben bereikt, schijnt ons socialisme nogal idealistisch, maar men vergete niet dat de Nederlandsche Nat. Soc. Staat alleen dan kan ontstaan, als het Volk in zijn groote meerderheid te kennen geeft deze corporatieve regereingsvorm te willen. Want *alleen* de door den *volkswil gedragen* regeering is in staat om op sociaal en economisch gebied datgene tot stand te brengen, wat binnen redelijke en zedelijke wetten en binnen de christelijke zedeleer valt.

Alvorens nu verder op ons *socialisme* in te gaan, willen wij eerst nog even stilstaan bij het *nationalisme* en een beeld trachten te geven van de door ons gewenschte samenhang en samenwerking tusschen nationalisme en socialisme.

Laten wij ons dan een *stoomketel* voorstellen, waarin het tot trillende stoomhitte gebrachte water zich een uitweg voor zijn spanning zoekt. Opent men nu een kraan of ventiel, dan ziet men, hoe onder geweldig geraas de opgezamelde spanning zich in eenige minuten zal ontladen en... als *nuttige* energie in de ruimte verloren zal zijn. Zóó, zien wij ook de uitbarstingen van onbewust nationalisme, een *niet gerichte, een niet geleide krachtsuiting!* (Zoo is er in opgeladen en vrijkomend nationalisme dikwijls een gevaarlijk bestanddeel, dat maar al te vaak naar het bekrompen en hatelijke chauvinisme overslaat).

Maar...... laat ons nu nogmaals dien stoomketel in trillenden spanningstoestand brengen en nu deze spanning afleiden naar de werkcylinders van een machine of stoomturbine? Wat een rustige, wat een nuttige kracht wordt er NU door dien ontstuimigen spanningstoestand verwerkt, een zegen voor mensch en maatschappij!

Wij kunnen het nationalisme zien als de kracht — die door middel van het socialisme — van een *Volk* een den-mensch-waardige gemeenschap maakt.

Wij meenen met deze beeldspraak duidelijk te hebben gesteld hoe de N.S.B. nationalisme wil en ziet! Daarin is bijv. *niets,* dat *tegen* een bepaalde Godsdienstvorm of tegen Christelijk religieuze grondslagen strijdt.

Onze tegenstanders stellen ons in dit verband bij voorkeur voor als een Beweging die er naar streeft ons geheele volk aan een niet Nederlandsche, grauwe gelijkheid en gelijkvormigheid te onderwerpen.

Wij zeiden: zoo stellen zij het voor. Zij weten echter wel beter! Zij weten heel goed, dat wij uit beginsel *tegen* gelijkschakeling en *vóór inschakeling* zijn van ALLE sociale en cultureele groepen. Inschakelen van *alle groepen, daar* gaat het tegen, bij onze tegenstanders! Want het is in groote lijnen *thans zoo gesteld,* dat men pro-kapitalisme of pro-marxisme is, d.w.z. dat ons volk, dat een organische eenheid behoorde te zijn, in twee fronten verdeeld is, die elk voor zich het staatsbestel *naar eigen belang* willen richten. HET IS DUIDELIJK DAT HIJ DIE IN DEZE STRIJD *HET STERKSTE IS* ZAL WINNEN... en ziet: dit stelsel, waarin de sterkste heerscht... noemt men *democratie* (volksregeering!)

Deze twee machten vechten een voortdurenden strijd, waarbij ieder voor zich hoopt op den dag dat hij zijn tegenstander op den nek zal kunnen springen en in onbeperkte vrijheid de gemeenschap zal kunnen uitbuiten.

Men voelt nu, hoe onwelkom wij moeten zijn, die zonder ophouden verkondigen:

IN UW BRUTALEN STRIJD VOOR UW GROEPSBELANG LIGT DE ONDERGANG VAN UW GEMEENSCHAP. IN DEN STRIJD VOOR DE TOTALE GEMEENSCHAP LIGT DE OPGANG VAN UW GROEP.

In het feit toch dat wij een VolksGEMEENSCHAP willen, die op grond van haar lotsverbondenheid, een SAMENWERKING van onderscheidene en verschillende krachten moet zijn, in de erkenning van deze natuurlijke en historische waarheid, ligt toch geenszins besloten dat die eenheid een Grauwheid van Gelijkgeschakelde Individuen zou moeten zijn.

„Natuurlijke en geschiedkundige waarheid" is geen phrase! Het Nederlandsche Volk is, door de eeuwen heen, langzaam gegroeid tot een (zij het onbewuste) Lotsverbondenheid. Taal, bodem, bloedgemeenschap, geschiedenis en overlevering hebben een band gesmeed die (of wij dat nu willen of niet) het *lot* van *elken* Nederlander (in Oost en West) bindt aan de Lotsbedeeling van het TOTALE Nederlandsche Volk!

Hieruit volgt nu als vanzelf:

dat, wanneer het juist is, dat het lot van het Koninkrijk der Nederlanden *'t lot* van allen die van Nederlandschen Stam zijn omvat, — dat dan de instandhouding en bescherming van de nationale gemeenschap èn taak èn plicht is van ELK LID van die gemeenschap!

En dit is niet alleen een „Nationale" plicht, het is tevens een „natuurlijke" plicht tegenover onszelf, zonder welke geen waarachtige Christelijke levenshouding of geestelijke grootheid kan bestaan.

Door ons totale volk — in al zijn beroepen en standen — aan de corporatieven staat te verbinden, komt ook elke levensbeschouwing tot haar recht met uitzondering van één: nml. die, welke gericht is op vernietiging van de zedelijke beginselen waarop onze christengemeenschap gegrondvest is.

Zoo verwerpen wij dus nadrukkelijk de gedwongen, de DICTATORIALE eenheid! Wij verwerpen een eenheid in gelijkheid, wij aanvaarden een eenheid in rijke organische geledingen, dat is: in groote verscheidenheid.

Zooals aan den hemel en op aarde een enorme verscheidenheid van organismen is waar te nemen die elk voor zich aan een levendige ordening gebonden zijn, zoo is ook de innere bouw der Nat. Soc. corporatieve gemeenschap een afschaduwing van die machtige ORDEBEWEGING die het wereldal, ja die de geheele natuur kenmerkt.

Nu kan het ook weer duidelijk zijn, *waarom* wij ons streven met Beweging aanduiden. Omdat wij in dat woord beweging willen *beklemtonen* dat er voortgang, ontwikkeing, strooming, *leven* in is.

De Nationaal-Socialistische Beweging, die een van leven tintelende strooming is, wier verdiepende werkzaamheid zich op letterlijk alle levensgebied doet gelden, verwijt men zoo vaak dat zij geen pasklaar gemaakt stelsel, geen in onderdeetjes en artikeltjes vastgelegd systeem heeft. —

Men vergeet dan, dat wij ons Volk als een levendige zich ontwikkelende gemeenschap zien, waarin het leven bruischt en stroomt en waarin alles zich verandert van dag op dag en jaar op jaar.

Een stelsel kunnen wij maken voor het heden! *Morgen* echter zal blijken, dat de menschen of de omstandigheden anders zijn en het op de toestanden van gisteren klaargemaakte stelsel zal niet meer voldoen!

(Of zou men het juist vinden aan een kind bij zijn geboorte een kleervoorraad en een werkprogram te geven waraaan het tot in de oudheid van jaren gebonden zou zijn...?)

Zoo mag dus de menschelijke organisatie van de gemeenschap NIET zijn een bekisting of een afdamming van dat stuwende leven, doch het moet zijn een kanaliseeren, een leiden van de dynamische Volkskracht naar nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden.

Werp een blik in 't grijs verleden, ziet hoe de mensch en primitieve samenleving gegroeid zijn tot mensch en maatschappij van heden! Volg dien mensch, in zijn slavernij, in zijn vrijmaking en in zijn verwording tot het individualisme van heden... en ziet dan hoe de afgelegde weg bebouwd was met heiligenhuisjes —, ziet de ruines van de *normaliteiten* die met het voortschrijden van het leven *ab*normaliteiten werden.

Ziet de eenmaal tot Kristallen Paleizen uitgebouwde dogma's en stelsels en ziet hoe het groeiende leven al die omhulsels deed *bersten* . . . omdat het Leven niet ingesloten kan zijn... omdat het moet *voortbewegen* naar steeds beter passende vormen.

Wie de dynamische kracht van de zich steeds vernieuwende gemeenschapsvorm beseft, gelooft niet in een stelsel dat voor *altijd* daar zou zijn, omdat hij *weet, dat alles stroomt,* en dat wat stil staat tenslotte overstroomd zal worden. „Panta rei" (alles stroomt), leerden de oude Grieken reeds!

Evenmin als wij veronderstellen, dat wij door het aanvaarden van den corporatieven staatsvorm, een staatsorde voor de eeuwigheid stichten, evenmin zal de huidige staatsvorm ook maar één dag langer kunnen leven dan Hij, Die alles overziet en in Zijn hand heeft, heeft voorbeschikt.

Met den vooruitgang in de techniek, met het veranderen van de bestaansvoorwaarden van den mensch, veranderen ook zijn inzichten, zijn geestesgesteldheid en zijn persoonlijkheid. De ideën vervormen zich naarmate het voortbrengingsstelsel zich omvormt.

Zoo groeit ongezien (en vaak ongeweten) de nieuwe vrucht in het oude lichaam. En waar men deze ontwikkeling wel ziet, daar meent men vaak verkeerdelijk, dat een nieuw tijdperk, een nieuw leven staat geboren te worden, hetwelk opgeroepen zou zijn door de op dat oogenblik op den voorgrond tredende z.g.n. revolutionaire figuren.

In wezen echter zijn het deze „Voorttrekkers" die den hartslag van het komende nieuwe leven reeds voelden, lang voordat de massa de eerste trillingen, de eerste barensweeën in het oude lichaam bemerkte.

Hieruit volgt hoe onjuist, ja dwaas het is, Mussert te zien als „schepper" van de Nederlandsche Nat. Soc. gedachte.

De kiem voor deze geestesrichting werd in het verre verleden gelegd.

Mussert is de geniale en moedige mensch, die zich de in het oude lichaam ontwikkelende nieuwe levensvorm bewust was, haar aankondigde en in zijn eerste levensjaren beschermen en leiden zal.

Wanneer nu de vertegenwoordigers van een uitgeleefd stelsel doodkisten lieten rondgaan waarop de beeltenis van Mussert voorkwam..., wanneer zij de volgzame massa's poppen, onzen Leider voorstellende, lieten verbranden of begraven, dan gaf de democratie en alles wat zich

onder dien dekmantel verschuilt, duidelijk blijk niets van de eeuwige levenswetten te begrijpen.

Wij willen het tot besluit nog eenige oogenblikken hebben over ons socialisme, dat niet gegrondvest wil zijn op de gedachte: „hoe komen wij (de niet bezitters) aan DE MACHT EN HET BEZIT" of „hoe krijgen wij *de bezittende klasse er onder*" maar dat wil zijn een ernstig beroep op en een versterking van, het sociale of gemeenschapsgevoel in den mensch.

Dit socialisme richt zich rechtstreeks tegen het verruimde geweten, tegen het onpersoonlijke geweten dat zich in algemeenheden uitend, achter de gemeenschap verschuilt!

Deze gewetens zien de fouten *in* onze gemeenschap als fouten *van* die gemeenschap. Zij spreken van *„wij"* en over *„men"* als ze zouden moeten zeggen „gij" en „ik"! Dit noemen wij het socialiseeren van de persoonlijke fouten, waartegen wij in moeten gaan *omdat niet de vergoelijking maar de erkenning en bestrijding* van onze fouten ons beter maakt. Zóó beteekent dan elke vooruitgang in onszelf een beter gemiddeld peil voor de totale gemeenschap.

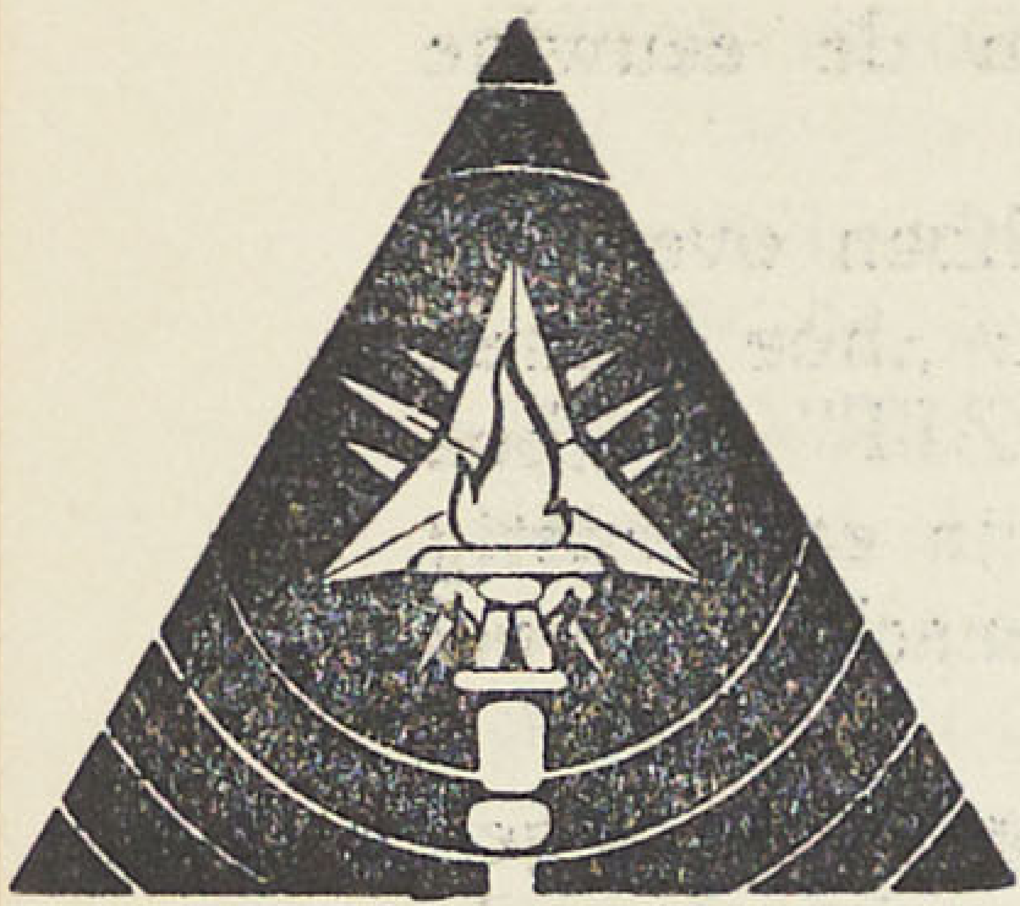
Deze levenshouding maakt ons minder scherp, minder kritisch, minder onvergeeflijk tegenover kameraad en volksgenoot, waarbij wij misschien leeren te offeren — op het altaar der gemeenschap — *onze eigen „Belangrijkheid"!*

Als wij *onszelf geen monumentaliteit* meer vinden, doch *hoogstens* een *nuttige bouwsteen*, dan is reeds iets van de groote idee, die wij voorstaan tot werkelijkheid geworden en dan beseffen wij welk een oneindig verschil er is tusschen het op haat woekerende marxisme en het DIENENDE nationaal-socialisme.

Het MARXIME is gericht op *materie* — het wil hier nemen en daar geven, zonder dat in de geesten van de ex-bezitters of in de geesten van de ontvangers ook maar iets ten goede gekeerd is. Het tegendeel is wel waar, want de eene partij is vergiftigd door haat en de andere verbitterd door de brute schending van haar bezitsrecht.

Het nationaal-socialisme daarentegen wil allereerst ons Volk naar den geest veranderen en tot het besef der nauwe nationale verbondenheid brengen.

Het nationaal-socialisme bouwt van binnen uit een sterk verbonden gemeenschap, waarin iedere volksgenoot zich met recht *geborgen* zal weten, tot waarachtig heil van allen die leven en werken in ons Imperium.

Nationaal-Socialistische Vorming

Zelfvorming.

De practische Nationaal-Socialist moet, als hij zich goed rekenschap geeft van hetgeen het Nationaal-Socialisme beoogt, beginnen met na te gaan, wat het Nationaal-Socialisme wil, maar vooral ook, hoe de buitenwereld het Nationaal-Socilisme beziet.

Immers, het inzicht in het wezen van het Nationaal-Socialisme geeft den belijder van dat ideeaal een rotsvaste overtuiging en tevens kennis van de Nationaal-Socialistische grondslagen.

Het beschouwen van wat de buitenwacht er van maakt, maakt dien belijder daarenboven tot een persoon, die weet, waar hij de maatschappij kan aanpakken om verkeerde begrippen en denkbeelden te bestrijden.

Deze beide zijden van de zelfvorming leiden er toe, dat de op zichzelfstaande Nationaal-Socialist aan het werk gaat om de geheimen te ontsluieren van het schoone, dat hem toelacht en van het kwade, dat slechts gereed staat om te hoonen, belachelijk te maken, bedriegelijk voor te stellen, onwaar te zijn.

Om het met andere woorden te zeggen: de Nationaal-Socialist moet zich op de hoogte stellen van het positieve Nationaal-Socialisme, dat is dus de ziel van de Beweging, maar ook van het negatieve, zooals de tegenstander datzelfde Nationaal-Socialisme bedriegelijk afschildert.

Deze zelfvorming kan men de *geestelijke* zelfvorming noemen. Bereikt deze geestelijke zelfvorming een hooger plan, dan groeit daaruit van zelf de *innerlijke* zelfvorming.

Het is slechts aan zeer weinigen gegeven uit zich zelf het innerlijke wezen van het Nationaal-Socialisme te begrijpen of zelfs maar aan te voelen. Zulke personen zijn uitzonderingen. Een van die uitzonderingen is de Leider, Mussert. Hij is de man, die het Nationaal-Socialisme doorvoelde en zijn gevoelens neerschreef. In hem en in enkele anderen huisde het in het diepst hunner ziel, een goddelijke kiem, langzaam uitgroeiende en zoo wordende tot een gevoel, een gedachte, rijp voor mededeeling.

Deze kiem treft men aan bij alle „ontwerpers" van stroomingen, die de wereld vooruit hebben gebracht. Hetzij voor- of tegenstander van zulke stroomingen, aan geen mensch, wien de Goddelijke Voorzienigheid het vermogen heeft geschonken om aan iets nieuws, iets grootsch het leven te schenken, mag men zijn grootheid ontnemen. Wanneer men eerlijk is, dan zal men in zich den drang voelen opkomen om den ontwerper lof toe te zwaaien voor het geniale, dat aan het brein of gemoed van dien mensch ontsproot.

De zielegrootheid, welke de voorwaarde is van deze eerlijke erkenning, bezitten Mussert's tegenstanders niet.

Mussert heeft iets, dat in hem sluimerde, voelen groeien tot een machtig, levend en grootsch geheel. Zijn gevoelens, zijn gedachten werkte hij uit en stelde ze op schrift als een stevige, practische en aan idealen rijke grondslag. Hij won veel aanhang en wekte veel beroering, de tegenstander trachtte hem de verdienste te ontnemen, de wekker te zijn van dat nieuwe, mooie en rijke, dat groeiende is in onze harten. Hij noemde hem, schamper en kleinmoedig, een roover van Duitsche gedachten......

Het deert den Leider niet, noch ons, omdat wij weten, dat onze doelstellingen zuiver zijn. Het prikkelt alleen onzen wil om des te spoediger een einde te maken aan al die kleinmoedige onwaarachtigheid.

En dat kan alleen geschieden, als wij ons gaan verdiepen in datgene, wat Mussert op schrift heeft gesteld. Het is daarbij echter niet voldoende om zijn woorden slechts te lezen, neen, wij moeten er bij blijven stilstaan, ons er door laten doordringen om hun beteekenis te doorgronden. Dát is verdiepen.

Het is volstrekt niet overbodig er nogmaals krachtig op te wijzen, dat de N.S.B. is een beweging, een Strooming, opbruisend van haar door den wind der idealen opgestuwde levensgolven. Zij is geen min of meer gezellige, oud-bakken demo-liberale kiesvereeniging. De N.S.B. heeft de frischheid van het nieuwe en de levenskracht van het jonge, maar vooral heeft zij den onweerstaanbaren drang haren aanhangers levens*houding* te geven.

Om haren aanhangers echter die levenshouding te kunnen geven, moeten zij allereerst ook zelf inzien, dat zij *zich zelf* die levenshouding moeten waardig maken.

Daartoe is ZELFVORMING noodig.

Deze omvat:

a. de geestelijke zelfvorming, dus het lezen van nat. soc. lectuur; het doordenken van de gelezen geschriften, met het doel zich den inhoud eigen te maken.

b. het volgen van wat de tegenstander omtrent het nationaal-socialisme verkondigt.

c. de karaktervorming, dus datgene wat hierboven innerlijke vorming werd genoemd.

Zelfvorming is moeilijk, buitengewoon moeilijk zelfs. Maar karaktergrootheid is de prijs, dien hij erlangt, die zich heeft weten te vormen.

Wij willen erop wijzen dat bij de geestelijke vorming de nadruk valt op de theorie. Innerlijke vorming daarentegen hangt nauw samen met het practische leven. Hierbij valt dus de nadruk op de practijk.

Idealen en theorieën moeten — willen ze waarde bezitten — verwezenlijkt worden. Daarom eischt de Beweging naast kennis van het nationaal-socialisme: karaktersterkte, evenwichtigheid en zelfbeheersching.

Slechts als deze voorwaarden vervuld zijn, kan de Beweging zich wijden aan haar groote en verheven taak: de opvoeding van het Nederlandsche volk tot een sterk, wilskrachtig en gezond volk, dat in zelftucht offers zal weten te brengen ten bate van het algemeen.

Hier proeft men ook het groote verschil tusschen de Beweging en een democratische vereeniging. De N.S.B. is geen politieke partij, die strijdt voor persoonlijk of groepsbelang. Integendeel, de Beweging vraagt van

personen en groepen: zelfvorming, zelfverloochening, zelftucht en daarmede zelfopvoeding. Het is daarom dat het belijden van het Leidend Beginsel veel meer te beteekenen heeft dan men vaak verwacht.

Gaan wij nu na hoe het in de afgeloopen jaren is geweest, dan blijkt dat er hier en daar wel eens wat aan de zelfvorming heeft ontbroken.

Er zijn leden en functionarissen van de Beweging geweest, die van zich geloofden, dat zij goede nationaal-socialisten waren. Voorzeker waren zij trouw, bereidwillig; zij stonden altijd gereed, maar in één ding schoten zij tekort: in hun kennis, in hun inzicht, *in hun begrip van de levenshouding.*

De bewuste nationaal-socialist streeft ernaar bestaande leemten in zijn geestelijke wapenrusting aan te vullen.

Het best doet hij te beginnen met het lezen en overdenken van de officieele boekjes. Programma met toelichting, de Staatkundige Richtlijnen, alsmede DE BRONNEN VAN HET NATIONAAL-SOCIALISME vormen een uitstekend uitgangspunt.

Als van zelf grijpt men dan later naar de bekende brochures.

Wil de Beweging fundamenteele kracht ontplooien, dan is het proces der zelfvorming onontbeerlijk.

Zonder die zelfvorming kan een groepsleider niets tot stand brengen, omdat hij niet begrijpt, waar het om gaat. Een geschoolde groepsleider zonder geschoolde leden zal van dezen niets kunnen vragen. Er bestaat geen innerlijk contact.

Ook de propaganda van de Beweging kan slechts tot haar recht komen als functionarissen en leden gevormd zijn. Zij begrijpen anders niet welke eischen de propaganda aan hen stelt.

Een groot arbeidsveld ligt voor ieder lid braak.

Arbeid op dit veld verricht, is pioniersarbeid.

Werken aan zichzelf mist zijn uitwerking nooit.

Bovendien reiken de verkregen resultaten altijd boven het louter persoonlijke uit en vormen bouwsteenen in de leer van het Nationaal-Socialisme, de leer, dat het zelfstandige denken over haar idealen aanmoedigt, dat de werklust prikkelt, dat de volksgemeenschap weer vereent, dat het Volksbewustzijn weer tot ontwaken brengt.

Willen wij, Nationaal-Socialisten, als uitdragers van deze gedachten ons doel bereiken, dan moeten wij voorgaan en het voorbeeld geven.

Voorgaan, óók in zelfvorming.

IJdelheid onderdrukt, eerzucht bestreden, onbaatzuchtigheid aangewakkerd, vertrouwen gekweekt, wij dienen te leven als volksgenooten, die zich saamgebonden weten.

Ook dit wordt bereikt door zelfvorming.

Nationaal-Socialisten, aan het werk!

Smeedt de wapens waarmee wij Nederland zullen veroveren.

Boekerij

De boekerij van „Ontwakend Volk" heeft dringend eenige aanvulling noodig. Lezers van dit blad, die boeken bezitten, welke zij geneigd zijn af te staan aan deze bibliotheek, worden verzocht, deze boeken te zenden aan Hoofd Afd. X, „Ontwakend Volk" Maliebaan 35 Utrecht.

Bij voorbaat dank.